

ten her gør Krav paa til de private Lods-
ejere, men — sige Motiverne — „ligesom
en saadan Bestemmelse vilde ligge tem-
melig fjærnt fra det egentlige Ojemed
med det foreliggende Lovudkast, turde den
ogsaa i andre Henseender have væsentlige
Betænkkeligheder mod sig.“ Videre var
man ikke kommen den Gang. Dette Stand-
punkt hævdede Ministeren ogsaa senere
under de før øvrigt ganske korte Forhand-
linger om dette Forslag, der uden videre
Modstand blev ophøjet til Lov og gælder
endnu. — Saa laa Sagen stille til Sam-
lingen 1859—60. Da var der et kjøben-
havnsk Medlem, Hr. Bagermester Scherfig,
der ejede en Villa paa Strandvejen, som i
Forbindelse med Overretsprokurator L. C.
Larsen indbragte et Forslag, der gik ud
paa ogsaa at give de private en lignende
Beskyttelse som den, der ved den tidligere
Lov var givet for Ståtsejendom. Det be-
grundedes fra Forslagsstillernes Side ude-
lukkende paa Erfaringer fra Strandvejen,
fra Kyststrækningen herfra til Skodsborg,
maaske Vedbæk. De klagede navnlig i
høj Grad over den Gene, det var for de
badende, at disse Stenfiskere laa ved Ky-
sten, ikke blot derved, at de saa paa dem,
men ogsaa ved, at de tilvejebragte Huller
i Jordbunden, hvori de eller deres Børn
kunde drukne, naar de ikke havde lært at
svømme. Dette Forslag blev imidlertid be-
kæmpet fra mange Sider, blandt andet
ogsaa af det højt ansete Medlem af Tinget,
Alfred Hage, der selv ejede en Ejendom
paa Strandvejen, og hvis Ord derfor havde
saa meget mere Vægt. Han tillagde ikke
Hensynet til de badende nogen Vægt, men
udtalte derhos, at naar der skete Skade
paa Kysten derude, og det vilde han ikke
bestride, var det ikke bevist, at det hid-
rørte fra Stenfiskerne, og han troede ikke,
at der ved dette Lovforslag eller ved noget
som helst Lovforslag vilde kunne raades
Bod paa den Skade. Ogsaa andre Folk,
som selv havde Interesser i Tilstanden
netop ved Strandvejen, toge til Orde mod
dette — eller maaske det allerede var ved
den tidligere Lejlighed i 1854—55, da
Strandvejens Forhold ogsaa vare paa Tale.
Da optraadte den daværende Indenrigs-
minister — jeg ved ikke, hvem det var;
det staar ikke i Rigsdagstidenden, og jeg
har ikke haft Lejlighed til at undersøge
det i Hof- og Ståtkalenderen — og sagde,
at han selv havde en Ejendom paa Strand-
vejen, men desuagtet ikke paa nogen Maade
vilde være med til at indskrænke de fattige
Stenfiskeres Adgang til at forsyne sig fra
Havet, fordi det mulig kunde medføre

Ulemper for Lodsejerne. Og Proprietær
David, der ejede Rungstedlund, udtalte sig
afgjort i samme Retning. Det saaledes
forelagte Lovforslag blev derefter nægtet
Overgang til anden Behandling. —
Saa laa Sagen hen til 1861—62. Den da-
værende Indenrigsminister (vistnok Mon-
rad) indbragte da et Forslag, som senere
blev til den Lov, vi nu have, af 23de Ja-
nuar 1862. Efter at der først var gjort
en heftig Modstand derimod, som i Lands-
tinget nærmest lededes af Balthasar Chri-
stensen og i Folketinget af Tscherning,
blev Forslaget alligevel ført igennem. Jeg
nævnedes allerede ved Indbringelsen, at det
med Hensyn til Hovedbestemmelsen, som
Tscherning søgte at indføre deri, kun stod
paa 10 Stemmer; derimod maa jeg ind-
rømme, at det var en Fejlhuskning, naar
jeg sagde, at hans Forslag gik ud paa at
begrænse Beskyttelsen til 10 Alen, det var
30 Alen. Saaledes kom da den Lov igen-
nem, som nu gælder; og hvis Hovedbestem-
melse findes i dens § 1, som gaar ud paa
at give enhver Ejer og Bruger, som ejer
en Lod ud til Stranden, en Adgang til
gennem en nærmere beskreven Fremgangs-
maade at forbyde andre at optage Sten,
Ler, Sand, Grus og deslige i en saadan
Nærhed af deres Ejendom, at det beska-
diger denne. Det er nu ikke Forslagsstil-
lernes Hensigt — det ønsker jeg straks at
betone — at gøre noget Indgreb eller
Indskrænkning deri; vi stille ikke Forslag
om, at Stenfiskerne skulle have Ret til at
grave i Stranden paa en saadan Maade,
at det kan skade de ud til Stranden stø-
dende Lodder. Men Sagen er, at vi tro,
at denne Lov i sin Anvendelse er kommen
langt videre end som saa. Vi tro derfor,
at der er Anledning til at tage under
alvorlig Overvejelse, om man ikke burde
bremse den Udvikling, som har fundet
Sted, og som sikkert er naaet ud over
rimelige og fornuftige Grænser. Det er
for saa vidt ikke uventet, at Loven har
faaet den Virkning, det blev allerede
forudsagt under Lovens Behandling. Jeg
skal med den højtærede Formands Tilla-
delse nævne et Par karakteristiske Udtal-
elser i saa Henseende. Daværende Folke-
tingsmand Jessen — saavidt jeg ved den
senere Landstingsmand Borgmester Jessen
fra Horsens — udtalte f. Eks. følgende,
som findes i Rigsdagstidenden for 1851,
Sp. 3055: „Jeg kender Øer her i Landet,
hvor der har været en stor Tendens hos
Grundejerne til at ville forbyde Sten-
fiskerne og dem, der skulle benytte Mate-
rialet, at komme i Nærheden af Kysten og